

тъ славолюбивы планове за да ги пороби, и не ни остави друго средство за да отбранимъ своята свобода освѣнь да са постараймы да съборимъ новото му царство. Поради вѣроломството му, ный сѣмы принудены или да го уничтожимъ или да приедемъ отъ него игото на робството. Ако вый намѣрвате нѣкое средство чрезъ което быхмы могъли да го повѣрваме и да са оздравимы съ единъ почтенъ миръ, тогази сичкытъ които вый гледате тука на драго сърце быхж оставили оржжіето, и ный съ благодареніе ще неповѣдамы че вый ны надминувате по мъдростѣта.“

Менторъ му отговори: „Мъдрый Несторе, вый познавате че Одиссей ми повѣри сына си Телѣмаха. Този момъкъ, отъ желаніе да са научи за смѣбата на баща си ходи при васъ въ Пилосъ, и вый го приехте съ сичката вѣжливостъ, която той можаше да ожида отъ единъ вѣренъ бащинъ си пріятель; вый му дадохте даже сына си да го придружи. Послѣ той предприе дългы морскы пѣтуванія; той посѣти Сицилія, Египетъ, островъ Кипръ, Критъ. Вѣтроветъ, или подобрѣ боговетъ, го хвърлихж на тѣзи брѣгове когато искаше да са завърне въ Итака. Ный стигнѣхмы тука въ твърдѣ сгодно време за да вы отървемъ отъ една жестока война. Вече не Идоменей, но сынътъ на мъдраго Одиссея, и азъ самъ, ви са поручаваме за сѣко нѣщо което той бы ви са обѣщаль.“

Когато Менторъ и Несторъ са тѣй разговаряхж, посрѣдъ сѣюзнытъ войскы, Идоменей и Телѣмахъ, съ сичкытъ обржжены Критяны гледахж на тѣхъ отъ стѣнытъ на Салентъ; тѣ съ вниманіе наблюдавахж какъ ще бѣдѣтъ пріеты думытъ на Ментора; и желали быхж да можѣтъ да чуѣтъ мъдрый разговоръ на двамата тѣзи старцы. Несторъ сѣкогы бѣ минуваль за найопытенъ и найкраснорѣчивъ отъ сичкытъ царѣе на Гръція. Той презъ сичкото време на обсадата на Троя укротяваше огненныя гнѣвъ на Ахилла, високомѣрието на Агамемнона, гордостѣта на Аякса, и необузданната смѣлость на Диомеда. Сладостното убѣжденіе течеше изъ устнытъ му като меденъ потокъ; само неговътъ гласъ бѣ слушанъ отъ сичкытъ герои; щомъ си той отворяше устата сичкы млѣквахж, и само той можаше да прекѣсва